

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipsra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **B. Ž.**, zastoupen JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Václavské náměstí 819/43, Praha, proti žalovanému: **náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2020, č. j. 6 Ad 9/2019 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ředitele úřadu služby kriminální policie a vyšetřování Policejního prezidia České republiky ve věcech služebního poměru ze dne 21. 12. 2018, č. 785/2018 byl žalobci stanoven zvláštní příplatek podle § 120 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), od 1. 1. 2019 ve výši 5 000 Kč. Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 4. 2019, č. j. PPR-5286-6/ČJ-2019-990131 (dále též „napadené rozhodnutí“).

II.

[2] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) shledal důvodnou, a proto v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud předně uvedl, že nesouhlasí s právním posouzením zjištěného skutkového stavu. Žalovaný ustanovil žalobce na určité služební místo, přičemž ten byl zároveň povinen vykonávat jinou službu v rámci pracovního týmu VÝHRA (namísto administrativní činnosti vykonával činnost operativní). Jeho služební činnost byla v napadeném rozhodnutí posouzena s ohledem na služební zařazení ve smyslu § 120 odst. 4 zákona o služebním poměru. V souladu s rozkazem policejního prezidenta č. 100/2012 a č. 267/2018 (rozkazy policejního prezidenta dále též zkratkou „RPP“) stanovil žalovaný žalobci zvláštní příplatek ve výši 5 000 Kč a zařadil jej do II. skupiny dle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru. Městský soud přisvědčil žalobci, že služební činnost musí být posuzována s ohledem na fakticky vykonávanou činnost, nikoliv podle ustanovení na služební místo. Žalobce neměl možnost si vybrat, jakou činnost bude vykonávat a byl povinen vykonávat činnost v souladu s rozkazem o zřízení pracovního týmu VÝHRA. Uzavřel, že v projednávaném případě je služební činností ve smyslu § 120 odst. 4 zákona o služebním poměru zařazení do pracovního týmu VÝHRA. Žalobce vykonával operativní činnosti v rámci tohoto pracovního týmu, nikoliv činnost, na kterou byl ustanoven, ale fakticky ji vykonávat nemohl. K odkazu žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2009. č. j. 6 Ads 129/2008 - 66 dodal, že rozsudek projednávanou otázku neřeší a nelze názor z něj vyplývající v této věci použít. Nikde není zpochybněno právo ředitele bezpečnostních sborů stanovit služebním předpisem obecně pro celý bezpečnostní sbor výši zvláštního příplatku. Bylo však třeba posoudit, jakou činnost žalobce skutečně vykonával a na základě toho rozhodnout o poskytnutí zvláštního příplatku ve výši odpovídající jeho faktickému výkonu služební činnosti.

III.

[3] Proti napadenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel na úvod připomíná, že prvostupňové i druhostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s § 120 odst. 4 zákona o služebním poměru. Policejní prezident stanovil služebním předpisem zařazení služebních činností do I. a II. skupiny, jakož i konkrétní výši zvláštního příplatku pro jednotlivá služební místa. Z přílohy č. 1 k RPP č. 267/2018 vyplývá, že pro služební místo, na něž byl žalobce ustanoven, je policejním prezidentem závazně stanoven zvláštní příplatek ve výši 5 000 Kč.

[5] Stěžovatel má za to, že žalobce brojí proti procesu normotvorby dotčených předpisů, pokud je přesvědčen, že jeho situace měla být individuálně posouzena. Služební funkcionáři nemají možnost individuálního posouzení rizikovosti služebních činností. Mohou pouze aplikovat předpisy, které na posuzovaný případ dopadají. Pokud tedy žalobce namítá porušení povinností bezpečnostního sboru tím, že nebyla vzata v potaz rizikovost jím vykonávané služby, má svůj nárok řešit cestou náhrady škody ve smyslu § 98 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalobce předmětnou žádost o náhradu škody podal a vede o ni řízení u příslušného služebního funkcionáře. Městský soud nadto

pokračování

ani neuvedl, se kterým ustanovením kterého zákona má být žalované rozhodnutí v rozporu.

[6] Stěžovatel dále namítá, že soud nesprávně posoudil právní otázku, pokud konstatoval, že služební činnost žalobce ve smyslu § 120 odst. 4 zákona o služebním poměru musí být posuzována s ohledem na faktický výkon služby, nikoliv dle služebního zařazení. Městský soud přijal za prokázané tvrzení žalobce, že vykonával činnost odlišnou od činnosti, která mu plynula ze služebního zařazení, aniž by k této otázce bylo provedeno jakékoliv dokazování. Skutečnost, že byl žalobce zařazen do pracovního týmu VÝHRA, automaticky neznamena, že došlo ke změně náplně jeho práce plynoucí ze služebního místa.

[7] Nesouhlasí s městským soudem, že napadené rozhodnutí je konstitutivní povahy a proto je lichá argumentace stran řešení předmětné věci cestou náhrady škody. Má za to, že městským soudem shledaná konstitutivnost nemůže mít za následek odchýlení se od účelu, charakteru a předmětu správního řízení. Jestliže tedy žalobce požaduje přiznat nárok plynoucí mu z porušení povinnosti bezpečnostního sboru, je jedinou legální cestou řízení o nároku na náhradu škody. Současně poukazuje na odlišnost ústního vyhlášení odůvodnění napadeného rozsudku při jednání od jeho písemného vyhotovení. Své ústně vyslovené závěry městský soud v písemném odůvodnění nijak neosvětlil, což nesvědčí o řádném a objektivním posouzení.

[8] Stěžovatel dále namítá, že ředitel bezpečnostních sborů má dle § 120 odst. 4 zákona o služebním poměru povinnost určit konkrétní výši zvláštního příplatku ve vazbě na služební místo, již také dostal, a to cestou RPP č. 267/2018. Městský soud svým rozhodnutím *de facto* stěžovatele zavázal, aby postupoval v rozporu s RPP č. 267/2018, pakliže se má odchýlit od tohoto závazného rozkazu a posoudit projednávanou věc individuálně. Požadovaný postup je dle názoru stěžovatele nezákonný. Zákon o služebním poměru je kogentní normou, proto se od ní nelze odchýlit a nelze proto po žalovaném požadovat jakékoliv správní uvážení.

[9] Závěrem stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu spočívající v nedostatečném odůvodnění, které má vliv na jeho zákonnost. Namítá absenci právního názoru stran dalšího postupu při stanovení výše zvláštního příplatku, která by měla být odlišná od výše stanovené RPP č. 267/2018 a s tím spojenou absenci návodu pro dostatečně konkrétní postup v dalším řízení (není zřejmé, podle jakých kritérií má stěžovatel posuzovat rizikovost výkonu služby žalobce). V napadeném rozsudku dále není vůbec reagováno na argumentaci stěžovatele stran zahájeného řízení o náhradě škody ani v něm není blíže specifikováno, jaké ustanovení právního předpisu stěžovatel svým jednáním porušil. Z výše uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[10] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatuje, že došlo k nezákonnému stavu tím, že byl přidělen do pracovního týmu VÝHRA, aniž by k tomu bylo vydáno odpovídající rozhodnutí o převelení. Tvrzení stěžovatele, že služební funkcionář

postupoval v souladu se zákonem, není pravdivé. V čl. 14 závazného pokynu policejního prezidenta č. 100/2012 je uvedeno, že do I. skupiny zvláštního příplatku s rozpětím 5 000 až 10 000 Kč se zařadí služební činnosti se směrem vykonávané práce 01 (operativní). To náleží policistům zařazeným v útvech a organizačních člancích služby kriminální policie a vyšetřování, kteří konají vyšetřování trestných činů mimo jiné za vyšetřování trestných činů za využití operativně pátracích prostředků. Stěžovatel doposud nezpochybnil, že žalobce takovou činnost v rámci pracovní skupiny VÝHRA prováděl.

[11] Brojil pouze proti postupu služebního funkcionáře, který byl v rozporu s právními předpisy. Vázanost služebního funkcionáře služebními předpisy platí pouze tehdy, vykonávají-li příslušníci služební činnosti vyplývající ze služebního místa, na které jsou ustanoveni. Nesouhlasí s námitkou, že by měl svůj nárok řešit prostřednictvím řízení o náhradě škody. Zmiňované řízení o náhradě škody bylo zahájeno pouze pro období od roku 2016 do vydání napadeného rozhodnutí.

[12] Žalobce souhlasí se závěry městského soudu, že služební činnost příslušníka musí být posuzována s ohledem na fakticky vykonávanou službu, nikoli na jeho ustanovení na služební místo. Při konstatování rozporu mezi služební činností a výší přiznaného zvláštního příplatku městský soud poukázal na rozpor § 120 odst. 4 zákona o služebním poměru a výše přiznaného zvláštního příplatku. Nelze proto souhlasit se stěžovatelovou námitkou, že soud neuvedl konkrétní ustanovení zákona, které mělo být napadeným rozhodnutím porušeno.

[13] Konečně žalobce nesouhlasí ani s námitkou deklaratorní povahy napadeného rozhodnutí. To by bylo možné pouze, pokud by jím vykonávaná činnost odpovídala jeho služebnímu ustanovení. Nesouhlasí ani s námitkou, že rozhodnutí městského soudu nebylo dostatečně odůvodněno.

V.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné.

[17] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

pokračování

[18] Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75).

[19] Těmto požadavkům napadený rozsudek dostál. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Městský soud své závěry zdůvodnil, z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu vyšel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Uvedl, že byl porušen § 120 odst. 4 zákona o služebním poměru a zdůraznil rozpor mezi výší přiznaného zvláštního příplatku a tvrzeným faktickým výkonem činnosti žalobce. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné ani proto, že městský soud stěžovateli nedal návod, jak má dále postupovat. Soud uvedl, že situace má být posouzena s ohledem na fakticky vykonávanou činnost, přičemž stěžovatel má žalobci přiznat zvláštní příplatek ve výši odpovídající rizikovosti jeho činnosti. Absenci případné podrobné instrukce k postupu při individuálním určení výše zvláštního příplatku nelze klást k tíži městskému soudu. Městský soud neměl povinnost blíže určovat způsob „výpočtu“ zvláštního příplatku žalobce v projednávané věci, pokud shledal nesprávnou základní úvahu stěžovatele, že žalobci náleží příplatek ve výši, v jaké mu byl stanoven, bez ohledu na to, jakou činnost fakticky vykonával, v konfrontaci s tím, na jaké místo byl ustanoven. Obecně lze poznamenat, že vodítkem pro určení odpovídajícího zvláštního příplatku mohou v obdobných případech být např. ostatní příslušníci, zařazení do stejné pracovní skupiny, kteří fakticky vykonávali obdobnou činnost jako žalobce, popř. vysvětlení, v čem se pozice konkrétního policisty objektivně či subjektivně od situace ostatních kolegů liší. Jen takové odůvodnění rozhodnutí může být dostatečně přesvědčivé. Městský soud dospěl ke správnému závěru, že dosud tomu tak nebylo.

[20] Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně nestanoví podrobný návod k dalšímu postupu.

[21] Nepřezkoumatelnost nelze spatřit ani v tom, že se městský soud nezmínil o paralelně vedeném řízení o náhradě škody. Řízení o náhradě škody (soud jej označil za řízení o vydání bezdůvodného obohacení) nemá dle tvrzení žalobce přímo souviset s projednávanou věcí, neboť má být vedeno pro období od roku 2016 do vydání napadeného rozhodnutí, resp. pro období bezprostředně předcházející období zde

projednávané věci. Ačkoliv by bylo vhodné uvedené řízení případně zmínit, nic to nemění na závěru o přezkoumatelnosti rozsudku.

[22] Mezi účastníky není sporu, že žalobce byl v projednávaném období zařazen do pracovního týmu VÝHRA. Předmětem sporu je to, zda mu byl přiznán zvláštní příplatek ve správné výši, pokud mu byl přiznán na základě RPP č. 267/2018 ve výši 5 000 Kč v souladu s jeho služebním ustanovením, namísto v souladu s jím tvrzenou fakticky vykonávanou činností.

[23] Podle ust. § 120 odst. 3, 4 zákona o služebním poměru: „*Příslušník, který vykonává službu spojenou s ochranou zájmů státu, při nichž může dojít k ohrožení jeho života nebo zdraví, popřípadě k jiným závažným rizikům, nebo službu s mimořádnou psychickou zátěží, má nárok na zvláštní příplatek ve výši 5 000 Kč až 10 000 Kč měsíčně v I. skupině a 1 000 Kč až 5 000 Kč ve II. skupině.*

[24] Podle odst. 4 téhož ustanovení zákona: *Zařazení služebních činností do I. a II. skupiny a výši zvláštního příplatku pro služební místa v bezpečnostním sboru stanoví ředitel bezpečnostního sboru služebním předpisem.*“

[25] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli námitce stran nemožnosti individuálního posouzení jednotlivých případů a rizikovosti vykonávané činnosti. Dle § 120 odst. 4 zákona o služebním poměru ředitel bezpečnostních sborů stanoví výši zvláštního příplatku pro jednotlivé skupiny, přičemž při samotném stanovení disponuje správním uvážením. Nejvyšší správní soud považuje závěr městského soudu ohledně nutnosti posoudit obsah fakticky vykonávané činnosti za správný. Ačkoliv jednotlivé služební činnosti stanoví ředitel bezpečnostního sboru služebním předpisem, nelze tuto skutečnost vykládat tak, že přestože dojde k tvrzenému rozporu mezi tím, co příslušník fakticky vykonává v důsledku služebního zařazení a tím, k jaké činnosti byl vztažen přiznaný příplatek, je třeba vycházet výhradně z toho, jaký mu byl příplatek stanoven. Ostatně právě proto žalobce proti rozhodnutí o stanovení zvláštního příplatku brojil. V projednávané věci obdržel žalobce od stěžovatele rozkaz, v rámci něhož byl povinen vykonávat službu v rámci pracovního týmu VÝHRA, ačkoliv se tato činnost dle názoru žalobce měla obsahově lišit od té, kterou vykonával na místě, na které byl služebně ustanoven. Mělo tak dojít k rozporu mezi rozkazem ředitele bezpečnostních sborů RPP č. 267/2018 a rozkazem, kterým se zřizuje pracovní tým VÝHRA, pokud byla situace žalobce posuzována dle jeho služebního ustanovení (II. skupina) a nikoliv dle faktického výkonu služby (I. skupina). Za těchto okolností nezbyvá než v souladu s městským soudem konstatovat, že služební činnost příslušníka bezpečnostních sborů je třeba posuzovat v souladu s faktickým výkonem služby, nikoli pouze dle „tabulkového“ zařazení. Není proto správné, pokud se stěžovatel při posuzování výše zvláštního příplatku omezil pouze na služební ustanovení. Jinými slovy, v žalobou napadeném rozhodnutí nebylo lze ustat na tom, že podle bodu 2 přílohy č. 6 závazného pokynu policejního prezidenta č. 100/2012 má služební místo, na které je žalobce ustanoven, směr vykonávané práce „04-další činnosti přímo související s operativní a výkonnou službou“, ale bylo třeba vysvětlit, zda je či není v konkrétním případě odůvodněné žalobní a předtím odvolací tvrzení, že žalobce vykonával v pracovním týmu VÝHRA činnosti se směrem vykonávané práce „01-operativní“.

pokračování

[26] Argumentu stěžovatele, že porušení povinnosti bezpečnostních sborů je třeba vždy řešit jinou právní cestou než je přezkoumání zákonnosti rozhodnutí o stanovení výše zvláštního příplatku, a to cestou náhrady škody, nelze dát za pravdu. V projednávané věci nešlo o porušení povinnosti bezpečnostních sborů spočívající např. ve fakticky nesprávně provedené výplatě zvláštního příplatku, ale o tvrzené nesprávně stanovení výše zvláštního příplatku. Ani stěžovatel netvrdil, že by neměl pravomoc rozhodnout o odvolání proti rozhodnutí o stanovení zvláštního příplatku dle § 120 odst. 3 služebního zákona, či že by takové rozhodnutí nepodléhalo soudnímu přezkumu.

[27] Stěžovatel namítal, že městský soud nezkoumal, zda žalobce prováděl, v rámci pracovního týmu VÝHRA činnost zcela odlišnou od té, na kterou byl služebně ustanoven a z tohoto nepodloženého závěru dovedl vzájemný rozpor RPP č. 267/2018 a RPP o zřízení pracovního týmu. S poukazem na shora uvedené je však třeba znovu zopakovat, že to byl právě stěžovatel, kdo měl touto souvislostí odůvodňovat rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o stanovení zvláštního příplatku a nikoli absenci tohoto posouzení vytýkat městskému soudu, který na ni v konfrontaci s uplatněnou žalobní námitkou správně upozornil.

[28] Stěžovatel dále poukazuje na odlišnost ústního vyhlášení napadeného rozsudku od jeho písemného vyhotovení. Namítá, že městský soud své ústně vyhlášené závěry v písemném vyhotovení nikterak neodůvodnil, naopak o některých takřka pomlčel. Je přesvědčen, že tímto postupem nemohlo dojít k zohlednění veškerých podstatných skutečností. Ani s touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Jak uvedl např. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. Pl. ÚS. 38/18: *„Odůvodnění a další náležitosti tak tvoří součást rozsudků a rozsudky se vyhláší a vyhlášovaly i s těmito náležitostmi. Za těchto okolností není dle Ústavního soudu dostatečný podklad pro odchýlení se od textu čl. 96 odst. 2 Ústavy, který stanoví povinnost veřejného vyhlášení rozsudku bez dalšího. Rozsudek proto musí být veřejně vyhlášen celý, tedy včetně odůvodnění, pokud je má obsahovat. Vyhlášený rozsudek by měl jeho písemnému vyhotovení odpovídat, byť pochopitelně nikoli nutně doslovně. V zásadě nic nebrání tomu, aby např. některé úvahy byly v konečném písemném vyhotovení rozsudku rozvedeny podrobněji či pečlivěji. Vyhlášený ovšem musejí být minimálně nosné důvody rozsudku.“* (zvýraznění přidáno) Není tedy třeba, aby písemné vyhotovení doslova odpovídalo ústnímu vyhlášení, pokud jsou v odůvodnění uvedeny nosné důvody rozsudku.

[29] Nejvyšší správní soud se konečně ztotožňuje se závěrem městského soudu, že na projednávanou věc nedopadá rozsudek ze dne 10. 6. 2009, č. j. 6 Ads 129/2008 - 66. Podstatou sporu v označené věci bylo určení zvláštního příplatku pro činnosti, které příslušník vykonával. Nebyl dán tvrzený rozpor mezi činností vyplývající ze služebního ustanovení a činností, kterou příslušník dle svého tvrzení fakticky vykonával. Souvisejícím je naopak poukaz městského soudu na spor řešený soudy v nalézacím řízení, kdy jednotliví příslušníci byli za obsahově stejnou činnost odměňováni rozdílně (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 8. 2015, č. j. 21 Cdo 3976/2013).

[30] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani poslední námitce stěžovatele, který je přesvědčen, že jej městský soud zavázal k postupu v rozporu s RPP č. 267/2018, jímž

ředitel bezpečnostních sborů závazně určil konkrétní výši zvláštního příplatku, který je spojen se služebním místem. Tento postup považuje za nezákonný, neboť služební funkcionář nemůže v řízení ve věcech služebního poměru individuálně rozhodovat. I tato námitka vychází z výše vyvrácené nesprávné premisy, že je rozhodné toliko služební místo, na které je příslušník ustanoven a není třeba se alespoň argumentačně vypořádat s tvrzením, že příslušník byl v souvislosti se zařazením do konkrétního pracovního týmu povinen vykonávat i činnosti, které neodpovídaly služebnímu místu, na které byl ustanoven. Nejvyšší správní soud si je vědom, že služební předpis nepředpokládá situaci, kdy příslušník dlouhodobě vykonává jinou činnost než tu, pro kterou byl ustanoven. Podpůrně lze však poukázat na to, že součástí spisového materiálu městského soudu je RPP ze dne 12. prosince 2014, k bezpečnostnímu opatření VÝBUCH, v němž policejní prezident stanovil pro všechny nasazené policisty speciálních pořádkových jednotek nebo převelené policisty k plnění úkolů bezpečnostních opatření VÝBUCH po celou dobu plnění těchto úkolů výši zvláštního příplatku ve výši 7 000 Kč, a to bez ohledu na jejich služební místo (pokud jim nenáležel stejný nebo vyšší příplatek). Je proto minimálně sporná argumentace vycházející z předpokladu nemožnosti odchytil se v konkrétním případě od výše zvláštního příplatku stanoveného pro určité služební místo.

[31] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce naopak byl plně úspěšný, a proto mu náleží náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti spočívající v jednom úkonu právní služby, kterým bylo písemné podání ve věci samé - vyjádření ke kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby přísluší podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, částka 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. celkem 3 400 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, a to o 714 Kč. Celkovou částku nákladů řízení ve výši 4 114 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobci v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu